

»Ja, der maa gøres alt for at holde hans Kræfter oppe. Maaske har Enslev aldrig været mere uundværlig for os end netop nu.«

»Men hvad er der da sket?«

»Det kan jeg ikke sige Dem i Aften. Men det vil snart komme for en Dag.«

»Ja ja. Som sagt: De skal ikke ængste Dem. Men forresten maa jeg erindre Dem om, at jeg kun er her som Stedfortræder. Naar Professor Bendix i næste Uge kommer hjem, vil det vel nok være rigtigst at foretage en grundigere Undersøgelse. Foreløbig gælder det nu hans Nattero. Hvad der kan tænkes at afficere ham, maa han skaanes for. Derfor ingen Politik i Aften, Frøken Evaldsen!«

Han sagde det sidste smilende, med opløftet Pegefinger, hilste derpaa Godnat og gik.

Da Frøken Evaldsen kom ind i Sovekammeret, havde Enslev lagt sig ned. Han laa med sin Næseklemmer paa og kiggede i en Avis. Hun vilde tage Plads paa Sengekanten, men han bød hende med en Haandbevægelse at sætte sig i Stolen, og da hun spurgte til hans Befindende, svarede han bidsk, at hun jo havde talt med Doktoren.

Det varede dog ikke længe, før han lagde Avisen og begyndte at fritte hende ud. Var der noget nyt i Byen? Havde hun været i Rigsdagen? Der var